

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Der er i udvalgets betænkning over denne sag gjort indstilling om, at udvalget vedbliver at bestå indtil samlingens slutning. Dersom ingen udtaler sig herimod, vil jeg betragte dette som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Forhøjelse af dagpengesatser m. v.) [af Krog Hansen m. fl.]

(Lovforslaget (nr. 89) findes i tillæg A. sp. 1971, fremsættelsen i tidenden sp. 1794).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): De vigtigste punkter i det foreliggende lovforslag går ud på at ændre grænsen for dagpengenes størrelse fra 80 pct. til 90 pct. af den arbejdsløshedsforsikredes hidtidige løn samt at forhøje dagpengenes maksimumsbeløb til 85 kr. fra 1. april 1969 at regne. Til sammenligning kan jeg anføre, at maksimum for dagpenge efter gældende lov og de i denne indeholdte reguleringsbestemmelser fra 1. april 1969 antagelig vil udgøre 67 kr. 50 øre. Allerede i foråret, da loven sidst var til behandling, stillede socialdemokratiet og socialistisk folkeparti forslag om at forhøje grænsen for dagpengenes størrelse til 90 pct. af hidtidig løn, og i et forslag til folketingsbeslutning om ændring af sygeforsikringsloven og ulykkesforsikringsloven, som socialdemokratiet den 10. december har fremsat, indeholdes tilsvarende forslag om forhøjelse af maksimum for dagpengehjælpens størrelse i overensstemmelse med en 90 pct.s regel. Man må altså forstå det sådan, at socialdemokratiet og de socialistiske partier gerne vil have fastslået som en norm, at korttidsydelse i vort sociale trykkesystem skal baseres på 90 pct. af hidtidig arbejdsfortjeneste.

Til belysning af de spørgsmål, det foreliggende lovforslag således rejser, skal jeg tillade mig ganske kort at gå tilbage til 1967, da den grundlæggende revision af arbejdsløshedsforsikringen fandt sted. Der

blev dengang foretaget en gennemsnitlig forhøjelse af arbejdsløshedsunderstøttelserne med 40 pct. i forhold til understøttelsernes tidligere niveau. Medlemsbidraget blev gjort ensartet, d. v. s. ens i alle kasser med samme dagpengesats, og det samlede bidrag blev formindsket. Refusionsordningen blev ændret, således at der nu er tale om egentlig underskudsdekning ved tilskud til kasserne fra statens og kommunernes side. Karens-tiden blev afskaffet, og det årlige maksimum for dagpenge for den tidsperiode, i hvilken man inden for et år kan hæve arbejdsløshedsunderstøttelse, blev gjort ensartet og fastsat til 270 dage, hvilket for en tredjedel af kassernes vedkommende betød, at det årlige maksimum blev forlænget.

Ved denne gennemgribende reform rykkede Danmark i sammenligning med andre lande helt frem i forreste række med hensyn til sikringsordningens kvalitet. Formentlig kan kun Sverige siges at have en arbejdsløshedsforsikringsordning på et niveau, som kan sammenlignes med det danske.

Ved behandlingen i folketinget i 1967 af den nævnte lovrevision gav et flertal udtryk for, at de fortsatte bestræbelser for at udvikle arbejdsløshedsforsikringen bl. a. måtte have en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste som endeligt resultat. Dette blev af den daværende arbejdsminister meddelt arbejdsløshedsforsikringsudvalget, der udfører det grundlæggende arbejde, som den løbende revision af arbejdsløshedsforsikringsloven bygger på. Det anvendte udtryk „en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste“ har spillet en rolle i den politiske diskussion, og man kan måske derfor undre sig over, at man ikke nogen sinde har søgt klarlagt, hvad denne udtryksmåde egentlig dækker. Jeg tror, man kan fastslå, at der ikke eksisterer nogen alment accepteret opfattelse. I modsat fald havde man selvfølgelig udtrykt denne opfattelse mere præcist over for arbejdsløshedsforsikringsudvalget.

Formålet med korttidsydelse i vort sociale trykkesystem må være, at tidsbegrænsede, uforudselige og uforskyldte vanskeligheder, herunder arbejdsløshed, ikke afgørende skal kunne forrykke levedoden hos dem, som rammes af disse vanskeligheder. Jeg vil tro, at de fleste, måske alle, i denne sal kan være enige herom, og at det er denne